
önéletrajz, kitérőkkel

GÁL LÁSZLÓ VESEIBŐL

NEM AKAROK 33 ÉVES LENNI

Azt hiszem, voltam egyéves is,
kétéves, meg három-, négy-, ötéves.
Azt hiszem, játszottam, nevettem, sirtam
és rossz voltam, meg nagyon-nagyon édes . . .
Gál László voltam akkor is, — be furcsa,
hogy kismagamról semmit sem tudok.

KOVILJI ALTATÓDAL

Aludj, fiam, csicsija kisbabám . . .
Ugye, anyám,
emlékszel még? Én egyre látlak
s most megköszönöm az első mesét
s azt, hogy magyarul mesélted:
Koviljon.

Kovilj . . . a házak kékre festve
s ikonok csüngnek minden falon.
Bizony, Koviljon nem aludtak
és nem ébredtek a magyar dalon, —
de együtt játszottunk a porban:
Milan és László.

Szpávaj szuncsice, szpávaj szine moj, —
aludj, fiam, csicsija kisbabám . . .
Ugye, anyám
hányszor mosdattad meg a kis Milant?
Milan, emlékszel még anyámra?
Én nem felejtettem el a tiédet,
s oly édes a szájam, ha ráemlékezem,
mint a szladkó, amellyel csasztizott.

Ki tudja, merre jársz azóta,
hisz én is messze-messzi voltam.
De soha még, ahogy Koviljon,
boldog nem voltam.

Milan, gyere, akárhol mászkálsz,
gyere, ülünk le itt a porban . . .
Én majd mondom: hogy szpávaj kis
Milan
és te mondd: aludj el szépen, Lacikám
és oly jó lesz sírni.

Fekete hajú és kék szemű anyám
be szép volt akkor, — most már öregebb,
de mégis szép, csak sok a ránc nagyon.
És, jaj, torz képemet látom e ráncban:
nem akartam, de én csináltam.

MUSKÁTLI

szép ausztrál város kertes házikó
öreg lépcső mely sehová se vezet
tenyerén hozza a felhő az esőt
s a tenger felől halk est a szelet
sydney a város furcsaszép neve
és az anyám haldoklik

az ablakában muskátli volt
hazulról hozta és
most ő is meghal majd vele
szegény szegény muskátli
a honvágy voltál és apám csókja
és én a fia

rendnek kell lenni mindeneelőtt
és az anyák halnak meg előbb
ez így jó ez így rossz ez így fáj
ez az élet egyetlen célja

én már nem megyek fel azon a lépcsőn
az többé nekem sehová sem vezet
és a muskátlit meg nem locsolom

dögölj meg muskátli te is

Az úrra-írra Varga tanított,
bajuszos kényúr, nádpálcás, erős.
És megtanultam: úr-ír, megtanultam,
pedig nem úr, jaj, nem úr, aki ír.

ÉNEK AZ ISKOLÁMRÓL

1.

itt tenger volt a két házsor közt
szörnyekkel teli óceán
tüzes sárkányok szálltak rajta
vidám villamos paripán
itt álmok nőttek a habokból
itt volt az első iskolám
itt született petőfi sándor
a kétszerkettő s hazánk vízrajza
az is, hogy úr ír és a spanyolnád
s a tintaszagú tudomány
be kicsi lettél eltűnt a tenger
és törpék lettünk iskolám
az álmokat is reggel éljük
itt csüngnek rajt' a ceruzán
éretlen bús bolondos álmok
tündér sincs már se boszorkányok
csenevész ágon a világ
s a szép szobor az utca végén
csak ő a kő ki messze lát
és itt a sarkon kávéház volt
egy zombori sipos sanyi
a hegedűjét sose fogom már
azt fogom mindig hallani
itt pad volt akkor a ligetben
itt üldögéltünk terivel
két háború és az enyém is
és az övé is vitte el
a pad körül de az sincs meg már
még azt a csókot keresem
meg magamat meg egy rongylabdát

2.

a padba akkor szívet véstünk
és két betűt nincs meg a pad
hát hol keresném hol találnám
őket mindent és magamat
mondom a kőnek ki ottan áll most
a győztes kőnek mondanám
vérből húsból és álmodásból
voltunk itt én s az iskolám
most nincs most van most szebb most csúnyább
és titok sincs csak óceán
és átúszni nem akarom többé
sem repülni a Van felett
se visszajönni se messze menni
most már tudom hogy nem tudom és

azt is tudom hogy nem lehet
most már tudom hiába jöttem
s hiába most már hogy megyek

3.

az úton szemben fél lábon ugrál
egy óriás egy kisgyerek
most jött ki épp az iskolából
s repül az óceán felett

Osontam én is a titok előtt,
meredt szemekkel, sápadt-vörösen.
Hej, jó lett volna sosem tudni meg,
hej, jó lett volna mesékben hinni.

De megcsókoltam Blankát, aki szőke volt
és nagyon furcsán kacarászott.

TALÁLKOZÁS

mennyi szép álmom volt akkor és már nincs meg a pad
amelyen ültünk és a fa mögötte
azt is kivágták és üveg ül száraz szememen
idegen idegen idegen

az aszfaltot sem ismerem már és az utca
az utca megnőtt és az a ház sem volt akkor és a szobor sem
a szobor élt még és tartozott a szabójának
és a kávéját sem tudta kifizetni és poloskákra vadászott
a hónapos szobája szürke falán (a labkért sem fizette)
nem ő nem ő nem ő a gőgös büszke szobor
és meleg vér folyt a verseiben nem ilyen hidegen
nem kőből állt mint ez az idegen
s az ég fölötté és a föld is alatta

és mennyi szemem volt akkor és most semmit sem látok
és akkor az ujjamon volt a mennyország
és elértem volna ezer háborún át és akkor hittem
hogy a karom világot ölel és hogy jó a világ
azt is hittem és jaj! szűz fiúk és leányok
és szűz gondolatok és vágyak és erők és szűz estéken
csillag gyúlt ki az égen csakis minékünk
a mi csillagunk volt a mi napunk a holdunk a mi egünk
és most már az is idegen és most már az is idegen

és mondanám: megöregedtél és mondanád: megöregedtem
és mondanám: csúf öregasszony és mondanád: csúf öregember
és mondanám: jöjj vissza negyven évvel és mondanád:
jöjj vissza negyven évvel és keressük meg a csillagó

régi szemünket és mondanám: de szép ostobák voltunk
és mondanád: a csók azért jóízű volt és én mondanám:
a csók azért jóízű volt de most már mások csokolóznak

de most már este van mondanám és jó éjszakát

Futballoztam, és cigarettáztam
és végigénekeltük mind a körutat:
hogya vérből már éppen elég,
hogya éppen elég a nyomorékból,
hogya építeni akarunk és nevetni,
hogya nem bírjuk a béna-vakokat,
hogya . . .
aztán megint berekedtünk.

VERS FEKETE TINTÁVAL

Fekete tintából fekete könnyet,
hol van immár Bellák tanító?
a betűt adta és a könyvet,
felbujtó volt, ügyvéd és bíró,
e garniszállóban a portás.
Vajon mi történt a kétszer kettővel,
hol a léniája és nádpálcája,
hol vészett el, melyik Mohácsnál,
főlénye, gögje, tudománya?
És hol a régi dobogó-igazság,
amelyre törpék garral állnak,
régi szememből hol esett ki
a csodálkozás és alázat?

Reggel nyolctól a harangszóig
kis életemben a tudás fája,
s ha sose érek már dobogóig,
hát hogyne, hogyne, hogyne fájna.
Kopasz fején néhány szál sörte,
én kicsi lettem és ő is törpe,
és minden-minden oly parányi,
a ház játékkockákból épült,
a messzi kék szürkére révült,
az ég, a föld, a lány, a csók is,
minden megvénült.

Ó, hol van immár Bellák tanító?
pedig én olyan kicsi voltam,
én akkor mindig mindent hittem,
én akkor mindent megtanultam.
Hát mért nem szólt, hogy minden mindegy
hogya minden talmi, hogya jó megállni,
mert nem örök a kétszerkettő

és semmi e piros lámpás szép világban,
amely magyar királyi.

Hát mért nem szólt, hogy ő is árva,
családja van és tüdővése,
Azúr-parton szeretne élni
és száz korona a fizetése.
Hát mért nem szólt, hogy nem világít,
csak nadrágján a fakult ülep,
hogy ordíthat itt akár az isten,
a kispolgár jól alszik és süket,
s ha fölébred, csak egyet fordul.

Hát mért nem mondta, hogy Kánaánban
a tej és méz csak módjával folyik,
hát mért nem szólt, hogy ő is, ő is, ő is
csak éheznek és csak utálkozik?
Már késő minden és minden hiába,
ő már csak gallér, kezelő és pálca,
csak rossz emlék, csak rossz ízű hazugság,
ez az igazság.

És bújok most már két deci boromba,
pedig istenné énekeltem volna
Bellák tanítót és első iskolámat.
De csak dobogót énekelek, fekete táblát,
és kréta és hogy pálca volt a kezében.
Vert, mert verték és mert verték, aki verte,
ez volt a Rend és istene a Pálca,
a Kánaánba, a Kánaánba.

A kiserdőben, a Ferencváros szélén,
föld alá vájták életüket éhes magyarok,
keserű munkanélküliek, vézna gyerekek,
és egyre-egyre várandós anyák.
Se fürdőszobájuk, se karosszékük nem volt,
és szappanuk, mint Afrikában a zuluknak.
Csak boldog hazájuk volt, ezeréves.

Csak árpádcsakós rendőreik, rendőrkapitányuk,
se folyóvíz, se villany, se petróleumlámpa.
De övéké volt a mennyek országa
s a tömjénfüst, a templomsarokban,
mert az első padokban pékek ültek és hentesek
és a városatyák.

— Olvasta? — sápította egy vénasszony a kávéházban,
(habos kávé ivott, tejszínnel és kuglóffal)
egy részeg munkás megölte a feleségét,
két ártatlan gyereket . . . Rettenetes!
Mert ezek szombaton elisszák fizetésüket,

és akkor, persze, nincsen kenyerük,
se új ruhájuk, se autójuk, se kétszoba összkomfort.
Most felakasztják, biztosan felakasztják!
Bali Mihály kell nekik! Hihhi . . .
És Blériot már átrepült a La Manche-csatornán.

Isten képére teremtettek engem,
a rendőrt és a rendőrkapitányt,
az öregasszonyt és Vilmos császárt,
a földbe vájt viskók lakóit,
gróf Tisza Istvánt, Bellák tanítót,
a koronás cédát az utcán és Ferenc Józsefet,
Damjanich tábornokot, akit felakasztottak
(az iskolám a Damjanich-utcában volt),
a részeg munkást, a családirtót,
és Bali Mihály állami ítélet-végrehajtót.

Vers ez fekete tintával,
szólj, szólj fekete versem.
És ha majd kiöntöm fekete tintám,
zöld és pirossal énekeljeteek engem.
Zöld tintával a mégis tavaszt
és pirossal az arany életet.
De hol lesz akkor már Bellák tanító?

Így: év az évre. Mulattam, ittam,
csak . . . nem jutottam sohse messzire,
csak . . . sohse tudtam meg, hogy miért.

Kérem: az iskolában a tanáraink
behívótól vacogtak, szegények.
Hát tanultunk, hát tanulhattunk tőlük
erőt, tudást, értelmet, életet?

Hát nem tanultunk! Munkát se, hitet se,
csak nőttünk-nőttünk hitetlen.
Csókolunk, téptünk, kívántunk,
esküdtünk is . . .

RÓMA

akkor szebb volt
a szeretőmnek nem volt fürdőszobája
s mi csikket szedtünk az utca kövéről
bort vacsoráztunk
s reggel levest az ingyenkonyhán

rongyos nadrágomat spárgával
kötöztem
két lábammal a három korzón
konflislovakkal versenyt futottam
s tizennyolc éves volt a szeretőm

tizennyolc éves voltam magam is
és akkor szebb volt

csak éppen sohasem szeretttünk.

Aztán a tőzsde láza elkapott,
kis astor, kicsi rockefellerek
és amikor a papír leesett,
megint megálltunk tanácstalanul.

Kérem, én nem tudom, mi a rossz.
Jaj, én nem tanultam, nem tanultam.
Én a háborús generáció vagyok:
apátlan.

Én kilencszázkettes vagyok.

Nem jalkiáltás, csak egy szomorú ének,
de nem tudom, hogy hol van isten.
Becsület, hit, remény, jövő . . .
Kérem, bocsánat . . .
én nem tanultam.

ADJÁK VISSZA A TANDÍJAMAT

Én a tandíjat visszakérem.
Nem Karinthy-vicc, nem is vers:
én, Gál László, növendéke voltam
és a tandíjat adja vissza,
mert visszakérem!

Én megtanultam minden marhaságot:
tudom, hogy úr ír és mennyi kétszer kettő.
(Bár belémpofozta: nem négy az egészen.)
Én a tandíjat, kedves Varga úr,
mindenesetre visszakérem.

Kétszer kettő az nem lesz négy sokáig.
Csak ha a szorzó árja nagymama
és ha a szorzandó sült is, hülye is:
a tandíjat adja vissza!

Ön, Varga úr, mit belém ültetett,
azt á-tól z-ig megcáfolták mások.
A tandíjamat adja vissza
és örüljön, hogy botrányt nem csinállok.

És örüljön, hogy oda nem megyek,
ahol kő nélkül maga alszik éppen.
És zokszó nélkül, de a tandíjat
pont öntől, Varga úr, és nagyon keserűn,
de visszakérem!

Huszonegy, huszonöt, huszonhat . . .
jöttek és múltak az évek.
Itt állok a harminc után:
semmit sem csináltam, pedig akartam,
pedig építettem vágypalotákat.

Nem volt erőm. Bocsánatot kérek.

Kezdjük előlről? Nem lehet.
Folytatni? Így? Hát érdemes?
Meghalni? Túl gyáva vagyok:
hát, igen . . . élek.

Holnap harminchárom éves leszek,
se házam nincs, se gyerekem.
És jaj, a hitem ott maradt,
ahol apáink, a hegyeken . . .
a Doberdókon.

Én, Gál László, megírtam mostan, —
ez nem is írás, ez imádság, —
céltalanul, hiába éltem,
pedig sokat, szépet akartam.

Roszkor születtem — kár volt
él holnap harminchárom éves leszek:
esküszöm, nem tehetek róla
én nem akartam, jaj, nem akarom,
de múlnak az órák és a napok.

Holnap harminchárom éves leszek,
de nagykorú nem leszek soha.
Játszani gombokkal, labdával —
jaj, tíz évet elloptak tőlem! —
mért szolt az ágyú, jaj, mért szolt az ágyú?

Nem akarok harminchárom éves lenni,
csak ami nem voltam: gyerek.

BÚCSÚ SZABADKÁTÓL

Tíz éve költözöm az én falumból.
Az én falum: Szabadka.

Persze, szerettem. Ettem kenyereből,
borából ittam.

Egyszer már elárult. Levette rólam
álomgúnyámat, álomcipőmet
és én meztelenül dideregtem,
amíg áltavaszt kurjongatott az én falum.
Részeg szegény — suttogtam sírva —,
ó, fájni fog a feje, ha felébred . . .

HOLTAK TAVASZA

Nyögött a híd, a torony lehullott,
cserepek sirtak az utca közepén;
egy ember rohant a sínek között —
utána lőttek, elbukott,
és rügyeztek a zászlók a padlásokon,
és sárgán kapaszkodtak a házfalakba
a halottak.

A szobor letépett fejét siratta,
s a gyáros a karját lengette egyre,
hordók gurultak a kapuk elé,
és öklendeztek a részeg bakák . . .
a kaszárnyaudvaron gyökeret vert
az akasztófa.

A malom már embereket őrölt,
és ünnepre csengettyűztek a harangok,
a nagynéném sápadt arcát néztem,
a rács mögött volt és szemében Auschwitz,
a gáz és a halál.

Soha nem tudom elfeledni,
soha nem tudom kialudni,
soha nem tudom elénekelni,
se sírni, se ütni, se ölni.

A barátomat, német ruhában,
a barátomat, nyilaskereszttel,
a barátomat, részeg röhejjel, —
a barátomat, ki nem lát engem . . .
a barátomat, az akasztófán.

Csak a jövőre emlékszem még,
amely Szerbiában, az erdők mélyén,
dörögve és diadalmasan ébredt.

Szerettem poros útjait és poros
embereit is szerettem.

A részeg asztalost is és az őrültet,
aki fakarddal menetelt az utca
közepén.

(Magyar csendőrök lőtték agyon,
mert nem szabad fakarddal gúnyolni
az igazit,
amit Hadúr-úristen köszörült
Attilának.)

VERS

Zizegtek a lábunk alatt
gyilkos, véres üzenetek.
Álmaimban, néha-néha,
még Szegeden menetelek.

Csupa papír volt az utca,
röpiratok, vérrel teli;
úgy látszott már, világot
a gyűlölet s a könny lepi.

Úgy látszott már, a világot
a vakok tanítják látni;
s visszajönnek a halottak
az élőkkel kánkánt járni.

Csupa szenny volt az az utca,
csupa fürtelem a város;
éjjel sem volt bársony-csöndes,
nem volt nappal sem világos.

Romok hullottak az égből,
s a bor vérré vörösödött;
az arcunkra, a lelkünkre
minden-mindegy ködösödött.

Álmaimban most is néha
ott, Szegeden menetelek.
S velem dobognak az utcán
kit szerettem, kik szerettek.

Tíz éve már, nem is hinném,
el sem hiszem, hogy még élek.
Akkor, éhen és piszokban,
mást sem hittünk, csak a véget.

Csak a véget. És a szépet,
azt hittük, hogy elfeledtük.
Ó, az ember furcsa jószág:
tíz éve, hogy újra kezdtük.

Be jó, hogy a szív megújul.
Be jó, hogy az ember feled.
Csak az álom . . . néha-néha
még Szegeden menetelek.

Szerettem Rézit, aki kétdináros
szerelmet árult csókéhes kamaszoknak,
és gyónni járt, és ájtatos blúzán
horpadt hasáig lógott a kereszt.
Szerettem Szabadkát. A három kávéházát,
ezer kocsmáját, nagyságos urait is.
És azt, hogy város akart lenni,
hiszen én is messzire álmodoztam
és nekem sem sikerült.

EZ MINDEN

születtem itt meghalok itten
ez minden

holt ág a duna ahol születtem
nem a nagy víz csak fattyú porontya
hajó nem járja csak csöndes csónakok
és nincsen vasútállomása

születtem ott nagy közel innen
ez minden

években sok megtett útban kevés
néhány kilométer jóformán semmi
szerettem volna messzire menni
messzire jutni valamit tenni
valaki lenni

de születtem itt szikrázó télben
tavaszt nyarat őszt is átéltem
és ez minden

Tíz évig búcsúztam tőle,
tiz évig sajtott bennem
a Kertváros, ahol szerettek és gyűlöltek,
ahol gyűlöltem és szerettem.

Ott áll a patika előtt halott barátom,
ingujjban.
— Nem érdemes! — hallom, ezt mondja
s riadtan kérdezem: — Miért?
Legyint.

SIRATÓÉNEK SZABADKÁRÓL

nekem szabadka volt a vajdaság
nem ott születtem ott születtem mégis
a hajdani porváros megöregedett
és én is

mi ketten öregek kopottak megcsúnyultak
nyugdíjas apa s fia nyugdíj előtt
mennék és meghajolnék a volt kávéház
a volt vendéglő a volt barátok
s a volt ifjúság emléke előtt

a volt szabadka nekem nagyon szép volt
a maiban csak halottak meg vénnek
csúf vagy szabadka nagyon megvénültél
ha feléd és ha a tükörbe nézek

Színes virágok bólogatnak az asztalokon,
a rádió muzsikál.

Ezer és ezer könyv beszélget itt velem;
még csak négy óra, hajnali.
Éppen most indul az első villamos.

És én búcsúzom Szabadkától.
Tíz éve mindig búcsúzom.
Most már nem megyek vissza soha, én falum.
Csúnyaszép ifjúságom, álmaim,
poros utcák, emlékek, hitek . . .

Most már én soha vissza nem megyek,
nem fáj, nem fáj, azért se fáj . . .

VERS ÚJVIDÉKRŐL

nekem te új maradsz és egyre újabb
és mindig új és mindig idegen
mint fiatal lány akit még megnézek
tán megkívánok is de nem szeretem
mert új mert más mert fiatal
mert idegen

eljöttünk akkor nem akarva
de holnapváros volt és maradt
s mi álmodozók és nyugtalanok
nagyon akartuk a holnapot
s menekültünk volna a tegnap elől

a tegnap mégis utolért benne élünk
tejünk az vérünk gyökerünk
a jövő gazdag a jövő szép lesz
de csak múltunk az örökünk

már csak a múltunk s emlékezünk
hogyan eljöttünk akkor nem akarva
és itt vagyunk élünk és meghalunk is
mert megszoktunk de nem szeretünk
mert idegen maradtál újvidék
s mert idegenek maradtunk és megöregedtünk
s mert másutt voltunk fiatalok

SZÁMADÁS

ideje volna az időnek
az árnyékok is egyre nőnek
vége az ősznek itt a tél
a fákon fámon nincs levél
vizet sem kér már a gyökér
most jó bor kéne altató

VERS A SZIGETRŐL

Nem is sziget az a sziget,
gyalog járok rajta;
mégis sziget az a sziget,
álom terem rajta.

Szemben sápad a kisváros,
túl a világ tőle;
Robinson én, Péntek nélkül,
menekülök tőle.

Egy csónakom, egy evezőm,
így már csak megállom;
eldobom az evezőt is,
hajtson csak az álom.

Ez a hársfa, ez a nyárfa,
ez a föld alatta;
a zöld meg a világszépe,
ami csillog rajta.

Ez a sziget a szigetem,
a lelkem a másik;
hull az eső a szememből,
szomjas sziget ázik.

Szomjas a föld, nagyon szomjas,
két sarkán már ég is;
borospohár van előttem,
szomjan halok én is.

nincsen is sokat megköszönni
csak elköszönni
s ha élni életem elégedetlen
menni mehetnék elégedetten
higgyen ha tud akárki jobban
tegyen ha tud akárki többet
mondjon ha tud akárki szebbet
lásson ha tud világosabban
ordítson hangosabban

DIOGENÉSZ

én már csak itt ezen a földön

ezen a földön

csak nefelejcsset ne hozzatok majd
kár hogy nincs elfelejts virág

én már csak itt ezen a földön
napjaimat estékbe öltöm
se reggel már se dél
kár hogy nincs nekeress virág

most a fejem fáj ez a hadisarc
mert egyre csak csatáztam
most már a vezényszó hátra arc
mert egyre csak csatáztam

már nem mennék fel a hegyre
rossz a derekam
már a völgyben sem maradnék
minek

én már csak itt ezen a földön
ezen a csupasz földön
ezen a szikes elfáradt földön
ezen a véres földön

ó szegény diogenész te nagyon árva
adj szállást és keressük együtt
és hiába

ideje van már az időnek
ideje van a számadásnak
amit tettem ennyi meg ennyi
összesen semmi
s ha vallani kell most nagyon halkán
többet akartam

NAGY ÚT ELŐTT

csak a tenger
de hát mitől félek?
a sziklákon ha integetnek
ha hívogatnak ha énekelnek
az éhes ölü szegény szirének
az ezersípú viharok
és a mélység
cápa testvérem a vérre koldus
de hát mitől félek?
ölelt már polip százkarú
és hintáztam már hullámok hátán
s riadt kék szemem pirosra váltan
amit csak hittem mind kihánytam
hát akkor mégis miért?

csak a magasság
de hát mitől félek?
a bús felhők szürke jó barátok
és aranysátora nap a derék
fűtött már minket tüzesebb kályha
csak nyelt foghíjas fekete szája
kiszikkadt száraz holtak voltunk
ördöge volt már örömünk gondunk
s ha álmodtunk is csak zuhantunk
mint órjás fáról törpe őszünk
s olyan mindegy volt már a reggel
s hogy ég pokol fene sem bánta
hát akkor miért?

no persze asszony barátok könyvek
a rádió is és a karosszék
a kávéscsésze és a kopott párna
a díványon és a kutyám és a papucs
hogy reggel nem megyek le majd a lépcsőn
és nem szidom a lusta házmestert
hogy csupa por a kapualja és
nélkülem indul el az autóbusz
és egy szék üres lesz a Magyar Szó klubjában
és nem csönget rám a rádió kéziratért
és a zöld naptárból az asztalomon

lassan elfognak a fehér papírlapok
és még a Duna . . .
de hiszen mindezt elviszem magammal
hát akkor mégis miért?

ha átkozódva ha elégedetlen
tudom most már hogy elérhetetlen
ha tudom hogy nem halok nyugodtan
belenyugodtam

HAZÁM

ez a hazám:
ketyeg az óra az asztalon
s a mézszínű gyertya sose égett
mégis világít
és szerte a cigaretták
a moravák zeták ibarok
s író tollat eszik a tátott szájú hal
vasból van ő is és a macska
és könyvek könyvek könyvek:
ez a hazám
és Baranyi Zlíta furcsa lánya
égett agyagból éget
és csupa tűz és béke
és Sáfrány Imre képe
Beograd
és a kristályváza
meg az írógép

ez a hazám
a könyvek
és három színes párna az ágyamon
és színek a falon és a polcon
és a sakktábla
ez a hazám
a könyvek

ó! álmos édes cserépkályha
néhány notesz és szűz papír
és két tigris is van a szobámban
a többi kulcsra zártam
a többi kint van
erdőben utcán irodában
csak kettő maradt a szobámban

és fából a két szomorú nővér
mert vének már és elkoptak a csókok
hát gágogj csúf gunaram gágogj
gágogj te is szép porcelán madár
s te is te tarka papagáj

beszéld szobámat és hazámat
a petróleumlámpát amelyben villany ég
mert hazugság és igazság
élet és halál
együtt vannak az én szobámban
és ez a hazám

a kikötőm az állomásom
a repülőterem
a támaszpontom is

és piros virágok nőttek a szőnyegen
és nevetnek Szabó György sárga búzakeresztjei
(a kalangyát nem szerettem)
és most négy elefántot hoztam haza
ezek majd elhúznak
úgyis feketék
ébenfából
s csak állnak a könyveken
fekete őrzők
ceyloni elefántok

s vallom:
ez a hazám
s ami túl van innen van az is
és bennem és a könyvekben
mert ez a múlt a jelen és jövő
és én is

ideje volna az időnek
az árnyékok már fölém nőttek
szép volt szent volt szűz volt a szándék
most már csak vetett ágyra várnék
s a termésemet csupa konkoly
szerteszőrnám

ideje volt a számadásnak
nem követelek tartozom

UTÁNAM

mit is adjak mit is hagyjak
örököm utánam
csukja be az ajtót
aki jön utánam

bánom is én aki
s amit szól utánam
kőd lesz már előttem
kőd lesz már utánam

szóltam bizony én is
mások is utánam
amit magam szóltam
ezerszer megbántam

se sava se borsó
se hangja utánam
csukja be az ajtót
aki jön utánam